Zal over 5 dagen worden teruggehaald.

N°. 2.

HET PLAN DER ZALIGHEID.

DOOR DEN OUDERLING

J. MORGAN.

(Uit het Engelsch vertaald door J. W. F. VÖLKER.)

In het midden der Christenwereld zijn zeer vele tegenstrijdige theorieën, aangaande het bestaan van den mensch hier en hiernamaals; alzoo omtrent de plichten, die hij aan zich zelf, zijne medemensch, en aan zijnen Schepper verschuldigd is. Het is eene ontegensprekelijke vraag dat eene kennis van

Waar wij van daan komen,
Waarom wij hier zijn, en
Waar wij naar toe gaan wanneer wij deze proeftijd verlaten,

noodig is tot het geluk en welzijn van het menschelijk geslacht.

In de volgende bladzijden van dit traktaatje zullen wij kortelings zoeken voort te brengen, het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen over deze punten.

Terwijl wij zeer wijd mogen verschillen met de aangenomene ideëen van de Christen wereld, het moge ons toegestaan worden te zeggen, dat dit verschil niet zoo groot is tusschen de sektens dezer dagen en de Heiligen der Laatste Dagen, als het is tusschen die sektens en den Bijbel, een feit waarvoor wij op geene wijze antwoordelijk zijn, en een feit hetwelk wij op geene wijze kunnen verbeteren of veranderen, indien wij ons zoo genegen zouden gevoelen.

BEPROEFT ALLE DINGEN.

Opdat wij elkander goed zouden verstaan is het noodig in het begin van dit onderzoek een ander punt aan te halen. Het is dit: dat oprechtheid van geloof op geene wijze de juistheid van een beginsel bevestigd. Eene getuigenis van eene onberispelijke aard kan dat alleen doen. Het geloof van een mensch betreft in het minst het beginsel niet. De geheele wereld moge het gelooven, en het kan nochthans eene onwaarheid wezen; de geheele wereld moge het weigeren te gelooven en nochthans kan het waarheid zijn. Het ongeloof van het volk ten dage van Noach wederstond den vloed niet; het ongeloof der Joden bewees niet Jezus een bedrieger te zijn; en het ombrengen der Apostelen was geen bewijs dat hunnen leer valsch was. Het vermoorden van JOZEF SMITH

was geen bewijs de eene of andere weg als omtrent de goddelijke aard zijner autoriteit; noch wil de verwerping der leerstellingen die hij leerde bewijzen dat zij verkeerd zijn. Indien zij waarachtig zijn, al is hij ook omgebracht, zijn navolgers beroofd, verdreven en vervolgd, toch zullen zij in het einde triompheerend verrijzen over elke hindernis, en sterker groeien, als dwaling zwakker zal groeien.

In het voorstellen der beginselen van het *voorbestaan*, de *eerste beginselen van het Evangelie* en *doop voor de dooden*, zullen wij alleen de schriften aanhalen, en zeggen wederom, dat, indien er eenig verschil van gedachte is, het is tusschen den lezer en de heilige Schrift.

De vermaning van den Apostel Paulus aan de Thessaloniëenzen, was: „Beproeft alle dingen, en behoudt het goede," (1 Thess. 5 : 21) en de bewering van de wijzen man Salomon was: „Hij die eene zaak beoordeeld voor dat hij gehoord heeft is niet wijs."

Laat ons dan tot het woord des Heeren gaan, hetwelk het einde is van het argument, en zien wat de leeringen van den Grooten Schepper van alles zijn.

VOORBESTAAN.

Sprekende tot Job eene der oudste schrijvers van den Bijbel, zegt Hij: „Wie is hij, die den raad verduisterd met woorden zonder wetenschap? Gord nu als een man, uwe lenden, zoo zal Ik u vragen, en onderrigt Mij. Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? . . , . Toen de morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten ?" (Job 35 ; 2-7)

Job moest zekerlijk ergens geweest zijn „toen de aarde gegrond" werd, of waarom de vraag?

Daar is zonder twijfel meer beteekenis tot de woorden, „Toen *Al de zonen Gods* juichten", dan iemand in het eerst denkt. Den lezer vraagt, „Wie waren deze zonen van God?" Lukas gevende het geslachtsregister van het menschelijke geslacht, geeft den noodige inlichting over dit onderwerp: „Den zoon van Enos, den zoon van Seth, den zoon van *Adam*, den ZOON VAN GOD." (Lukas 3 : 38). Doch laat ons tot eene andere tekst keeren. Een der oude schrijvers zegt: „Dat het stof wederom tot aarde keert, als het geweest is, en de Geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft."

(Prediker 12 : 7.)

Laat ons zelven eens afvragen, hoe het mogelijk kan zijn *weder te keeren* tot eene plaats, punt of plaatselijkheid, de welke wij nimmer bezocht hadden. Hoe kunnen wij tot God *wederkeeren* tenzij wij eens in Zijne tegenwoordigheid geweest zijn? De redekundige beslissing is ontegensprekelijk, dat om in staat te wezen tot Hem *weder te keeren*, wij eens Zijne

vereeniging genoten moeten hebben, welk in eene staat in ons *voorbestaan* geweest moet zijn, eer dat onze geest bekleed was met dit lichaam van vleesch en been.

Wederom, vinden wij dat de Apostelen eenige gedachten hadden omtrent het voorbestaan, oordeelende uit hunne vraag aan Jezus: „Rabbi! wie heeft er gezondigd, deze, of zijne ouders, dat hij blind zou geboren worden?" (Joh. 9 : 2.) Het zal zonder twijfel geen argument noodig hebben om den lezer të overtuigen dat de rechtvaardigheid Gods niet zoude toestaan de straf aan een persoon toe te dienen voor dat de misdaad begaan was. Indien zoo, dan moet de zonden gedaan wezen voor dat hij op de aarde kwam, want hij was *blind geboren.* Het was blijkbaar dat de vraag geen twijfelachtige was in de gedachten der Apostelen, dat een mensch *konde* zondigen voor zijn bestaan in het vleesch, maar wel of deze partikuliere man, gezondigd had of niet. Paulus in zijn schrijven aan de Hebreën zegt: „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven." (Hebr. 12 : 9.) Hier verkrijgen wij de inlichting omtrent wie de zonen Gods waren welke juichten in den beginnen. Wij leeren alzoo de reden waarom wij Hem toespreken als, „Onzen Vader die in de hemel zijt", om Hem te onderscheiden van den vader onzer aardsche tabernakelen. In andere woorden, Hij is den Vader der geesten welke onze lichamen bewonen, in juist dezelfde meening als onze aardsche vaderen de vaders zijn onzer lichamen van vleesch en been.

Wanneer den dood volgt begraven wij ons aardsche lichaam hetwelk zich ontbind en vermengt met de elementen welke hare bewaarplaats omringen; doch wat aangaande den Geest welke wederkeert tot God die het gegeven heeft?"

Toen Jezus na zijne opstanding aan de dicipelen verscheen „Waren zij verschrikt, en meenden dat zij eenen geest zagen." doch hij verbeterde hen, zeggende: „Tast mij aan, en ziet: want een geest heeft geen vleecch en beenen, gelijk gij ziet dat ik heb (Lukas 24 : 37, 39). Uit deze woorden vergaderen wij de inlichting, dat terwijl een geest, geen lichaam van vleesch en been heeft, doch niet te min, bestaat in de nauwkeurige gedaante en vorm dat hij nu bezit. Hij had oogen om te zien, ooren om te hooren en vele andere bekwaamheden met de welke den mensch hier is voorzien Hij was zonder twijfel in het bezit van kennis, en veel hetwelk den mensch veredeld. Hij had de begaafdheid om van plaats tot plaats te gaan, te vermeerderen in wetenschap, en zekere plichten te volbrengen welke op hem rustte in die werkkring.

Eene onlichamelijke geest is eene welke nog geen lichaam op zich genomen heeft. Eene lichamelijke geest is eene welke in het vleesch woont. Een ontbonden geest is eene welke

deze staat van bestaan is doorgegaan en haar lichaam in het graf nedergelegen heeft, om eindelijk wederom vereenigd te worden geest en lichaam, die der rechtvaardigen nimmermeer te scheiden.

VOOR VERORDINEERING, GEEN PREDISTINATIE.

Het woord des Heeren tot Jeremia was: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.“ (Jer. 1 : 5.) Hier hebben wij het zekere woord des Heeren, verhalende aan eene van de kinderen der menschen, welke maar een afbeeldsel was van de overige, alleen dat in deze bijzondere zaak, ons het feit bekend gemaakt wordt dat, voor goede en genoegzame redenen onzen algemeenen Vader in de hemelen, achtte het goed om een Zijner kinderen tot een zeker ambt te verordineeren, voor dat hij nedergezonden was op de aarde. Het vertrouwen van zijnen Vader zoodanig verkregen hebbende, terwijl in zijn eerste of geestelijke staat, was hij verordineerd tot eene hooge en heilige roeping, voorloopig zijn advent op de aarde, en wij leeren uit den Heiligen Schrift, dat zijn vertrouwen niet misplaatst was, maar dat hij zijne zending met eere vervulde, en zichzelf trouw bewaarde tot het pand in hem gelegen, niet verdraaiende of een haars breedte wegkeerende uit den lijn zijner plichten, alhoewel ontmoet door hindernissen voldoende om het stoutste hart met schrik te doen vervullen.

Den lezer wil voorzichtig wezen het beginsel van voorverordineering niet met dat der predistinatie te verwarren, in de zaak van Jeremia, want er is een groot verschil tusschen de twee. Een mensch mag vóór-verordineerd wezen, toegewijd of geboden om een zeker werk te doen, nochthans behoudt hij zijn vrije wil in de zaak, en het is zijne keuz of hij de plichten hem bevolen wil doen of niet. Indien gepredistineerd om een zeker werk te doen, zoo zoude er geene keuze wezen, maar hij *moet* het doen. Geene keuze hebbende zoo zoude hij niet de verantwoordelijkheid zijner daden op zich halen, noch dezelve beheerschen, maar zoude onder toezicht en onderworpen zijn aan de kracht welke hem daartoe gepredistineerd had. Wijl Jeremia vóór-verordineerd was om een profeet tot de natiën te zijn, zoo lezen wij niet dat hij op eenige wijze gepredistineerd was om het ambt van een profeet te vervullen.

Het beginsel van vóórbestaan is zeer duidelijk opgeklaard in het leven van onzen Zaligmaker, welke aldus tot het volk sprak: „Wat zou het dan zijn, zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren, daar hij te voren was?“ (Joh. 6 : 62.)

Wederom, „En niemand is opgevaren in den hemel, dan die uit den hemel nedergekomen is." Tot al het menschelijk verstand, geleek Jezus zeer veel op de overige kinderen onzer algemeenen Vader. Zoo nauwkeurig was deze gelijkenis dat dengenen welke Hem omringden, zagen geen onderscheid tusschen Hem en eenig ander mensch. Zij vroegen onder elkander," „Is deze niet de timmermans zoon? wordt Zijne moeder niet Maria genoemd? en zijne broederen, Jakobus, en Jozef en Simon en Judas?"

Laat ons zelven de vraag doen: Is het zoo moeijelijk om ons eigen vóórbestaan te begrijpen, wanneer dat van Jezus zoo duidelijk geleerd wordt, en alzoo dat van vele Bijbelsche personen waarvan wij lezen? Paulus, den grooten Apostel, sprekende van zichzelven zegt, „In de hoop des eeuwigen levens, welke God, die niet liegen kan, *beloofd heeft voor de tijden der eeuwen.* (Titus 1 : 2). Hier was eene belofte van het eeuwige leven aan Paulus gemaakt, „*voor de tijden der eeuwen*," op voorwaarden van gehoorzaamheid, als was te voren tot Kaïn gezegd: „Is er niet, indien gij wel doet verhooging?" (Gen. 4 : 7.) Doch niettegenstaande deze belofte was Paulus onder de benoodigdheid om zekere plichten te volbrengen om hem in staat te stellen aanspraak te maken op de belofte, hem gemaakt.

Nadat hij op den weg naar Damaskus met blindheid geslagen was, en hoorende den stem eener verrezene Verlosser, werd hem verteld om „op te staan en in de stad te gaan, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet." (Hand. 9 ; 6) Nadat hij ge ast en gebeden had, werd hij ten einde van drie dagen bezocht door eene Ananias, welke van den Heere in een visioen geboden was, om Paulus te bezoeken, en was verder verteld dat hij was „een uitverkoren vat," of in andere woorden, iemand aan wien de Heere belofte gemaakt had „voor de tijden der eeuwen," en welke eene zending te volbrengen had tot „Heidenen, Koningen, en de kinderen Israëls." De vraag van Ananias was: „En nu, wat vertoeft gij? sta op, en laat u *doopen*, en uwe zonden afwasschen, aanroepende den naam des Heeren. (Hand. 22 : 16.)

Voor de overweging van den lezer hebben wij nu eenige Bijbelsche proeven voortgebracht van het vóórbestaan van den mensch, uit de velen welke gekozen kunnen worden, doch denken dat genoeg voortgebracht geworden is om duidelijk te bewijzen dat de aanspraak van de Heiligen der Laatste Dagen tot een geloof in dit beginsel op de heilige Schrift gefondeerd is Hunne ideeën stemmen overeen met de profeten en dienstknechten Gods in alle eeuwen der wereld welke over dit onderwerp gesproken hebben.

De vraag: *Waar wij van daan gekomen zijn*, beantwoord hebbende, laat ons nu overwegen

WAAROM WIJ HIER ZIJN.

Een wijzen Schepper moet een groot onderwerp in het gezicht gehad hebben, in het Scheppen der aarde, en Zijne kinderen daarop te plaatsen, om te doorgaan, wat zij geroepen zijn door te gaan, wijl in deze staat. Eene kennis van dit onderwerp is vooral noodig om het menschdom in staat te stellen hun deel wel te volbrengen Laat ons dan onderzoeken wat Hij in 't gezicht had.

Het oorspronkelijke onderwerp van 's mensch bestaan op de aarde, is een lichaam van vleesch en been te verkrijgen, want zonder dit is het onmogelijk om in de groote schaal van het bestaan in de welke hij zich is te bewegen in de eeuwige werelden vooruit te gaan. Het is alzoo noodig voor hem, om door werkelijke ondervinding het onderscheid tusschen goed en kwaad te leeren. Als van onzen eersten ouders gezegd is geworden, „En de Heere God zeide Ziet, den mensch is geworden gelijk onzer een, kennende het goed en het kwaad."
(Gen. 3 : 22.)

ONDERWERP VAN 's MENSCHEN BESTAAN.

Het is noodig voor den mensch het bittere te proeven om hem in staat te stellen het zoete te waardeeren Geen zuivere waardeering van de waarde des eeuwigen levens kan verkregen worden, zonder het tegenovergestelde te ondervinden.

Een mensch moet eerst de gevolgen eener ziekte gevoelen om hem in staat te stellen de groote schat der gezondheid ten volste te waardeeren. Hij moet de gevolgen van pijn gevoelen, voordat hij zich kan verheugen daarvan bevrijd te zijn. Hij moet den invloed en de kracht des doods gevoelen, voordat hij het eeuwige leven kan waardeeren. Hij moet de gevolgen der zonden begrijpen, voor dat hij „de rust beloofd aan de getrouwen" kan genieten. Daar zijn vele ondervindingen die hij in het vleesch verkrijgen kan, welke op geen andere wijze verkregen kunnen worden, Er zijn vele verordeningen volbracht te worden, en eeuwige vereenigingen volmaakt te worden, welke in de wijze huishouding van den grooten Schepper hier op de aarde ten uitvoer gebragt moeten worden. Doop tot vergeving der zonden, en het eeuwig huwelijk, zijn voorname trekken der plichten welke op den mensch rusten in zijn tweede staat, of gedurende zijn bestaan hier op de aarde. Het is niet de plicht van den mensch alleen om voor zich zelf te zorgen, en zijn medemensch te verzuimen, en zich zelven te verrijken tot hun nadeel.

„Handelt zooals gij zelf gehandelt wilt wezen", word den Gouden Regel genoemd, en door hetwelk den mensch in dit leven geregeerd zoude worden. In kort, den mensch heeft

een werk te doen om zich zelven voor te bereiden voor eene toekomende verhooging in de toekomende eeuwigheid. Hij is geroepen om „zijne zaligheid met vreeze en beven uit te werken", want het werk gedaan in dit leven zal zijn invloed in het toekomende hebben. Door gehoorzaamheid aan de beginseien van het evangelie van Christus, bereid hij zich zelven voor de groote en heerlijke verhooging in bewaring gehouden voor dengenen welke God „in Geest en in waarheid" dienen. Als Jezus zeide tot zijne Apostelen „Ik ga heen om U eene plaats te bereiden". want „in Mijns vaders huis zijn vele woningen"

Geleerd hebbende waarom wij hier zijn, laat ons de inhoud gaan onderzoeken van de plichten welke op ons rusten.

GELOOF.

Om een mensch in staat te stellen eenig werk van welken aard ook te volbrengen, is het noodig dat hij geloof heeft in de voltooijing van het werk. Geen Landbouwer zoude zaaijen tenzij hij verwachte te maaijen, geen bouwmeester zoude bouwen tenzij hij verwachte het te bewonen, geen handelaar zoude inslaan tenzij hij verwachtte zijne schat te vermeerderen, geen reis zoude begonnen worden tenzij er hoop bestond het einde te bereiken. Zoo op gelijke wijze zoude geen gebod van God gehoorzaamd worden tenzij er geloof bestond dat zekere zegeningen de gehoorzaamheid zoude volgen.

Met dit idee, duidelijk voor ons, kunnen wij de gevoelens van den Apostel Paulus aan de Hebreën begrijpen. „Doch zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen." Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken." (Hebr. 11 : 6)

De levendige werkingen van het beginsel van geloof kunnen wij zien in de vele gevallen van gezondmakingen door onzen Zaligmaker volbragt. "Uw geloof heeft U behouden" was de onveranderlijke opmerking welke Hij aan een en allen maakte en wij vinden Hem sprekende tot de Apostelen in de sterkste woorden omtrent hun gebrek van dit groote beginsel. Op eene zekere gelegenheid kwamen zij tot Hem met de vraag : „Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen ? En Jezus zeide tot hen : Om uws geloofs wil, want voorwaar zeg Ik U: zoo gij een *geloof* had als een mosterdzaad, gij zoudt tot dezen berg zeggen : „Ga heen van hier derwaarts en hij zal heengaan, en niets zal u onmogelijk zijn." (Matth. 17 : 19, 20.) Wederom, lezen wij, „En hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan van wege hun ongeloof", (Matth, 13 : 58) of in andere woorden, zij hadden geen geloof dat hij aanspraak maakte den messias te zijn ; dien ten gevolge waren zij ontstoken van de zegeningen welke degenen ontvangen die geloof hadden, zooals het heden daagsche menschdom zich zelven onthouden

van de vele *groote en heerlijke* zegeningen, door hun ongeloof in de goddelijke roeping van JOZEF SMITH den profeet en ziener.

Heden hooren wij dikwijls hetzelfde geroep, hetwelk de ooren van Jezus ontmoette, „Meester! wij wilden van u wel een teeken zien. Maar hij antwoordde en zeide tot hen: „Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teeken. (Matth.12:38,39)

Wat waarheid was van het geslacht was alzoo waarheid van de persoon, en wat toen waarheid was, is waarheid nu, hetwelk de verlangers naar teekenen in eene onbenijdende positie stelt, doch zonder twijfel waar zij rechtelijks behooren. Geloof is niet voortgebracht door teekenen te zien, maar in de woorden van Paulus, „Zoo is dan het geloof uit het *gehoor*, en het gehoor door het woord Gods.“ (Rom. 10 : 17.)

Na den dood en opstanding van Jezus, liet Hij deze groote proefstelling van geloof op geschrift, om als een rigtsnoer te dienen voor alle toekomende geslachten. „En *die geloofd zullen* hebben (of geloof hebben) *zullen* deze teekenen volgen; in mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op kranken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.“ (Mark. 16 : 17, 18).

„Maar,“ zegt iemand,“ was het niet de gedachte dat deze gaven en zegeningen zoude zijn gedurende de dagen der Apostelen en voor de Apostelen alleen? „Leest wederom,“ *zal volgen de geloovigen;*“ en wederom, in het voorgaande vers leest men: „Die *geloofd* zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden.“

Indien gij de teekenen volgende de geloovigen beperkt tot de dagen der Apostelen, zoo moet gij alzoo de zaligheid tot die dagen beperken. Doch het is heden zooals het was in de dagen van Paulus toen hij schreef aan de Hebreën: „Want ook ons is het evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben. (Hebr. 4 : 2).

De ontwikkeling van dit beginsel van geloof is de eerste stap in onze plichten in dit leven: De tweede stap is die van

BEKEERING.

„Keert weder en bekeert u van al uwe overtredingen zoo zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot wezen.“ (Ezech. 18 : 30). „De goddelooze verlate zijnen weg.“ (Jes. 55 : 7.) „Bekeert u, een iegelijk van u.“ (Hand 2 : 38). „Indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks vergaan.“ Luk. 13: 3).

Wij verstaan dat de bekeering niet bestaat in het treuren over gedane zonden, en dezelfde zonde of een zoo groot weder te doen, maar dat Ezechiel meende voor het volk op te hou-

den kwaad te doen, hunne booze werken af te laten, en in het pad der oprechtheid, deugd en ware heiligheid te wandelen. „Want de droefheid naar God werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid; maar de droefheid der wereld werkt den dood.“ (2 Cor. 7 : 10). Wij gelooven dat de „droefheid der wereld“ hier aangehaald, is het algemeene gebruik van treuren, greunen en steunen over ons kwaad doen, en dan op diezelfde wijze voort te gaan.

De derde stap voor den mensch in dit leven om de zaligheid in de eeuwige wereld te verzekeren, is om gedoopt te worden.

DOOP.

„Die geloofd zal hebben“ (dat is die geloof heeft) „en *gedoopt* zal zijn zal zalig worden“ (Mark. 16 : 16), was de uitdrukkelijke bewering onzer Zaligmaker. Wederom vinden wij dat den mensch kwam onder de verdoemenis, door de gehoorzaamheid aan dit gebod te weigeren; „Maar de Farizeën en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zich zelven verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.“ (Luk. 7 : 30).

Zoo zal de hedendaagsche wereld in het einde zich zelven onder de verdoemenis vinden door de gehoorzaamheid aan dit beginsel van het evangelie te weigeren. „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3 : 5).

Paulus schrijvende aan de Hebreën, zegt: „Daarom, nalatende het beginsel van de *leer* van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fondament van de bekeering van doode werken, en van het geloof in God, van de *leer der doopen*, en van de oplegging der handen. (Hebr. 6 : 12.)

Hier zijn vier beginselen allen te zamen gevoegd, allen van gelijk gewicht, allen gelijk noodig en allen van onze handen geeischt bij die vastgestelde en eeuwige wetten der waarheid en gerechtigheid, door welken de werelden geregeerd zijn, en door welken wij terug mogen keeren in de tegenwoordigheid van God, en wonen met de rechtvaardigen, de oprechten en heiligen van alle eeuwen.

„De vierde stap noodig voor den mensch in deze staat van beproeving is, te ontvangen

HET OPLEGGEN DER HANDEN.

voor het ontvangen van den Heiligen Geest. Dit is een beginsel, hetwelk in zeer groote mate door de Christen wereld niet meer erkend wordt, doch duidelijk geleerd in de Schriften.

Petrus en zijnen broeders van de twaalven, waren allen zonder twijfel gedoopt geworden, en zochten gedurende hunne vereeniging met Jezus een heilig leven te leiden; toch vinden wij Hem juist een weinig voor zijne opneming, hen vertellende „Ziet, Ik zende de belofte mijns Vaders op U, maar blijft gij in de stad Jeruzalem, tot dat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte. En hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en *zijne handen opheffende*, zegende hij hen.“

(Lukas 24: 49-50.)

Wij vinden stil verder eene uitlegging van de wijze van het verkrijgen dezer gave en zegening, in de Handelingen der Apostelen, waar Hij „hen gebood dat zij niet uit Jeruzalem zoude vertrekken, maar wachten zouden voor de belofte des Vaders, welke zeide hij, gij van mij gehoord hebt. Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult *met den Heiligen Geest gedoopt* worden, niet lang na deze dagen. (Hand. 1: 4-5)

Keerende tot de beschrijving van de bediening van Filippus in Samaria, vinden wij nadat de Samaritanen genoeg GELOOF geoefend hadden om hen tot BEKEERING te brengen, zij onder de handen van Fillippus GEDOOPT werden; Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, dewelke afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten. (Want hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den naam van den Heere Jezus.) Toen *leiden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.* (Hand. 8 : 14-17)

Paulus schrijvende aan Timotheus, vermaande hem aldus: „Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is, door de profetie, met oplegging der handen des ouderlingschaps.“ (1 Tim. 4 : 14) en wederom, „om welke oorzaak ik u indachtig maak, dat gij opwekt de gave gods, die in u is, door de oplegging mijner handen. (2 Tim. 1 ; 6)

Wij roepen alzoo de aandacht van den lezer tot het verslag van Paulus bezoek bij de gedoopte heiligen te Efeze, en zijne vragen aan hen. „Hebt gij den Heiligeu Geest ontvangen, als gij geloofd hebt? En zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, of er eenen Heiligen Geest is..... En die hem hoorden, werden gedoopt in den naam van den Heere Jezus. En als Paulus, hun de handen opgelegd had kwam de Heilige Geest op hen en zij spraken met vreemde talen, en profiteerden.“ (Hand. 19: 2-5.)

Voldoende is zonder twijfel gezegd geworden om het feit duidelijk vast te stellen dat de gave des Heiligen Geestes vroeger door het opleggen der handen van degenen welke de autoriteit daartoe hadden, verkregen werd. Nergens vinden wij dat de order hier nedergelegen veranderd of vernietigd

is geworden. Juist het tegen overgestelde, de Apostelen spraken in de sterkste termijnen tegen eenige verandering van de vast gestelde vormen welke Jezus hen geleerd had.

Paulus schrijvende aan de Galaten, spreekt over degenen welke het evangelie „verdraaijen", zonder twijfel leerende dat het opleggen der handen niet noodig was, of dat het opgehouden had, en zegt: „Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel U een evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij U verkondigd hebben, die zij vervloekt." (Gal. 1 : 8)

De Lezer heeft uu de vierde stap van 's menschen vooruitgang in de proeftijd waarin hij nu leeft onderzocht; en in de woorden van onzen Zaligmaker, „Die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar." (Joh. 10 : 1.)

Wij hebben den mensch nagegaan van zijn voorbestaan, voor den wereld begon toen hij in de tegenwoordigheid des Vaders en van onzen ouderen Broeder Jezus woonde en mengelde zich met de geesten welke gekomen zijn en zullen komen in deze staat van handeling.

Beschreven hebbende de natuur der plichten om geloof in God en Zijne beloften te hebben, te bekeeren van zijne zonden, gedoopt te worden tot vergeving derzelven, en het opleggen der handen te ontvangen voor de gave des Heiligen Geestes) welke hij in dit leven volbrengen moet om een fondament te leggen voor zijne toekomende verhooging, keeren wij nu tot de beschouwing van 's menschen

TOEKOMEND BESTAAN.

Over dit onderwerp bestaat een groot verschil van opinie onder de menschen, en iedere mogelijke veronderstelling heeft van tijd tot tijd de aandacht van het menschdom getrokken. Indien wij bij de aangenomen belijdenissen van de Christenwereld zouden oordeelen, dan vinden wij dat er een algemeen geloof bestaat in toekomende straf.

Wij vinden alzoo, dat de vrees voor toekomende straf als eene machtige kracht gebruikt wordt om de geesten van het volk te bewerken tot een godsdienstig besef. De vreeselijke ellendens van een nimmer eindigende straf der schuldigen worden in de levendigste kleuren uitgeschilderd van de Christelijke kansels in het land.

Zij zijn zoo duidelijk verklaard, dat in vele voorbeelden vind men dat de liefde en de regtvaardigheid van God uit het gezicht verloren is in de beschrijving van de vreeselijke inhoud der straf waarmede Hij straft, niet zooveel op ongeloovigen als op degenen welke de belijdenissen, artikelen des geloofs en tucht verwerpen waarmede de menschen zoeken „God te kennen."

Laat de lezer alle opgevatte ideën, overlevering en vooroordeel ter zijde leggen, en dit onderwerp met een verlangen om de waarheid te weten onderzoeken.

Wij zullen wederom tot de Heilige Schrift gaan en vragen de oprechte aandacht van den lezer tot de bewijzen welke wij voor hem zullen plaatsen.

Indien wij de geschiedenis van twee personen hadden, de een goed en de ander slecht, nadat zij de aarde verlaten hebben, of hunne lichamen in den dood nedergelegen hebben, zoo zoude het dienen als een rigtsnoer om uitspraak te doen over de toekomende bestemming van het geheele menschelijke geslagt. Gelukkig zijn er zulke informatiën achtergelaten en daarbij kunnen wij deze al belangrijke vraag beslissen.

Niemand zal de bewering tegenspreken dat Jezus van Nazaret zeer geschikt de Rechtvaardige genoemd word, een persoon van een rein en heilig leven.

De bekenning van schuld door een van de gekruizigde mannen ter zijde van Jezus, is getuigenis genoeg om hem te beschuldigen als zijnde een slecht mensch. „Wij ontvangen de behoorlijke belooning voor onze daden, maar deze heeft niets onbehoorlijks gedaan“ (Lukas 23 : 41), waren de woorden van den boosdoener, aldus bekennende dat den dood de behoorlijke straf was voor de vele misdaden, waarvan hij schuldig was.

Nu hier zijn twee personen welke op de aarde geboren waren, leefden een zeker getal jaren, en leiden toen hun leven neder, hunne lichamen zielloos en koud wordende in den dood, terwijl hunne geesten, bevrijd van hunne aardsche inwoning, in een ander bestaan overgingen, latende hunne overblijfselen om verzorgd en op de gewone wijze in het graf gelegen te worden.

Terwijl zij de pijnen der kruiziging lijdende waren, was er een gesprek tusschen hen, hetwelk ons als het middel zal dienen om ons onderzoek te openen:

En hij zeide tot Jezus: Heere! gedenk mijner als gij in uw Koninkrijk zult gekomen zijn. En Jezus zeide tot hem: Voorwaar zeg ik u, „Heden zult gij met mij in het paradijs zijn“ (Luk. 23 : 42, 43).

Het verzoek van den dief was in zooverre gunstig beschouwd, hebbende de belofte, dat hij Jezus zoude vergezellen tot eene plaats dewelke Hij als paradijs bestempelde. Hij konde hem niet vast het voorrecht toestaan om Zijn Koninkrijk in te gaan, terwijl Hij tot Nikodemus gezegd had „Zoo iemand niet geboren wordt uit water (gedoopt) en Geest, (ontvang het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes) hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan“ (Joh. 3 : 5). Den dief deze verordeningen niet gevolgd hebbende, konde op dat voorrecht geen aanspraak maken; maar, zegt Jezus, „Heden zult gij met mij in het paradijs zijn.“

Wij zijn bekend dat de meerderheid der Bijbelgeloovende wereld van de gedachten zijn dat den dief toegestaan was den hemel in te gaan, en de tegenwoordigheid van God te smaken; doch is dit idee korrekt? Laat ons het oprecht gaan onderzoeken, en zien, want er hangt een groot beginsel van waarheid aan af.

Nadat het lichaam van Jezus drie dagen in het graf gelegen had, kwam den geest er wederom in, De engelen rolden den steen weg van den mond des grafs, en de verrezen Verlosser der wereld wandelde voort, bekleed met een onsterfelijk lichaam van vleesch en been.

Maria wien het schijnt een buitengewoon belang in den Heere hebbende, kwam vroeg tot het graf, en weenende, ontdekte zij dat het lichaam van haar meester daar niet was. Een stem sprak tot haar, zeggende, „Maria". Zij zich omkeerende zeide tot hem: Rabbouni! hetwelk is gezegd Meester. Jezus zeide tot haar: Raak mij niet aan, want IK BEN NOG NIET OPGEVAREN TOT MIJNEN VADER; maar ga heen tot mijnen broeders, en zeg hun, Ik vare op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God." (Joh. 20 : 16, 17).

Hier hebben wij de bewering van Jezus zelf, dat gedurende de dagen onmiddellijk volgende Zijne kruisiging, terwijl Zijn lichaam in het graf lag, Zijnen Geest niet tot den hemel of de tegenwoordigheid Zijns Vaders gegaan was. Redelijk moet het volgen, noch dat van den dief. Het algemeene aangenomen idee, daarom, dat den dief zalig moet zijn, valt onvermijdelijk tegen den grond. Jezus beweerde, dat, „Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn", en bij Zijne wederkomst tot de aarde, maakte Hij Maria bekend, dat Hij nog niet tot Zijnen Vader gegaan was.

Natuurlijk ontstaat de vraag, Waar was Hij geweest gedurende deze drie dagen? Wij zijn niet in twijfel gelaten over dit punt, want de Bijbel lijdt ons duidelijk uit het karakter der plichten waartoe Hij geroepen was om te volbrengen, terwijl zijn lichaam in vrede rustte in het nieuw gemaakte graf van Jozef. Hem aan wien Jezus de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen overgaf, en dewelke aan het hoofd der twaalf Apostelen stond, zoude zekerlijk wel als een geschikt getuigen in deze zaak aangenomen kunnen worden; en indien wij tot zijne zendbrieven keeren dan kunnen wij deze inlichtingen verkrijgen: „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, hij regtvaardig voor de onregtvaardigen; opdat hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest; in dewelken hij ook, heengegaan zijnde, *den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft.*" (1 Petr. 3 : 18—19). Hier hebben wij een verslag van hetgeen Hij deed gedurende de drie dagen

zijner afwezigheid van het lichaam; predikende „tot de gevangen geesten", alzoo eene zeer duidelijke uitlegging van waar de dief naar toe ging, Het was tot een geestenwereld, waar hij eene gelegenheid konde hebben om den Zaligmaker te hooren prediken het evangelie der verlossing tot de gevangene geesten, „die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de langmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach". (1 Petr. 3 : 20)

Nu verstaan wij wat Jesaja den profeet meerde, sprekende van Jezus, Hij zegt, „Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit „(Jes. 49 : 9); en wederom, „Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokene van harten, om den *gevangenen* vrijheid uit te roepen, en *den gebondenen opening der gevangenis*" (Jes. 61 : 1); en wederom, „Om te openen de blinden oogen, om de *gebondenen* uit te voeren uit de *gevangenis*, en uit het *gevangenhuis*, die in duisternis zitten." (Jes. 42 : 7)

Hoe eigenaardig stemmen deze bewijsplaatsen overeen met, en ondersteunen de bewering van Petrus in betrekking tot Jezus predikende tot de geesten in de gevangenis, De menschen welke in de dagen van den vloed verzuimden de geboden van God te gehoorzamen, en voor twee duizend lange vermoeijende jaren den straf voor hunne boosheden moesten lijden, hadden het beginsel zoo duidelijk verklaard door onzen Zaligmaker, toen Hij zeide, „Voorwaar ik zeg u: gij zult daar geenszins uitkomen, totdat gij den laatsten penning zult betaald hebben. (Matth. 5 : 26).

„En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heeren, en zich niet bereid, noch naar zijnen wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden; maar die denzelven niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden"
(Luk. 12 : 47, 48).

Met welk een vreugde moeten deze lang lijdende geesten in bewaring gehouden, den Verlosser gegroet hebben, toen Hij verscheen en hen de blijde tijdingen van groote vreugde predikten, en hen het EEUWIG EVANGELIE voorstelde om aan te nemen? Op deze wijze konden zij hunne gevangenisdeuren geopend hebben, en zichzelven verlost hebben uit de handen van Lucifer, den zoon van den morgen, welke toepasselijk beschreven is als een welke „de aarde beroerde, die de Koninkrijken deed beven; die de wereld als een woestijn stelde, en derzelver steden verstoorde, die *zijne gevangene niet liet los gaan naar huis toe*". Jes. 14 : 16, 17)

Hoe groot en heerlijk is het plan der zaligheid hetwelk den Schepper voor Zijn kinderen verordineerd heeft, reikende van eeuwigheid tot eeuwigheid, en bevattende in hare bijzonderheden iedere dringende noodzakelijkheid; het toezicht hebbende, leidende, en besturende, hunne voetstappen in hun

vóórbestaan; leerende hen terwijl zij gasten op de aarde zijn, en uitstrekkende buiten het graf in den geestenwereld, daar hunne harten te doen verheugen en verblijden onder hare vriendelijken invloed, groeiende en vermenigvuldigende in macht en majesteit, kracht en heerlijkheid, als de eeuwen voorbijrollen, totdat de geinspireerde woorden onzer Goddelijken Meester vervuld zullen zijn; „Elke knie zal buigen, en iedere tong zal belijden"

Wel mogt Jezus zeggen tot de Apostelen juist voor Zijnen dood, „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt, en is nu, wanneer de *dooden* zullen hooren de stem des Zoons God, en die ze gehoord hebben zullen leven. Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in welke allen, die in de *graven* zijn, zijne stem zullen hooren" (Joh. 5 : 25, 28)

PREDIKING TOT DE GEVANGENE GEESTEN.

Wederom keerende tot den zendbrief van Petrus vinden wij deze bewering, „Dewelke zullen rekenschap geven dengene, die bereid staat om te oordeelen de levenden en de *dooden* Want daaartoe is ook den *dooden* het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar *den mensch in het vleesch*, maar leven zouden naar God in den Geest." (1 Pet. 4 : 5, 6.)

Jezus, op een gelegenheid, het evangelie uitleggende aan de Apostelen, zeide, „Zoo wie eenig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des menschen, het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, *noch in deze eeuw, noch in de toekomende*" (Matth, 12 : 32)

Dit in volmaakte eenvoudigheid, leid zichzelf uit te beteekenen, dat er zonden zijn, welke in deze wereld vergeven kunnen worden, en zonden welke niet vergeven kunnen worden; alzoo dat er zonden zijn welke in de toekomende eeuw vergeven kunnen worden, en zonden welke niet vergeven kunnen worden in de toekomende eeuw.

Petrus, sprekende van den patriarch David, zegt, „want David is niet opgevaren in de hemelen" (Hand.. 2 : 34). Maar David zelf wetende ten volste dat de barmhartigheid des Heeren voor eeuwig duurt, zegt, „Want gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten" (Psalm 16 : 10). Hij wist nadat hij de straf zijner daden in het lichaam gedaan betaald had, dat er eene weg zoude zijn waardoor hij eene plaats mocht verkrijgen in het midden der regtvaardigen in de tegenwoordigheid van God.

Indien het tegenwoordige geslacht verlangde te weten wat het gevolg hunner ongehoorzaamheid aan de proclamatie van de beginselen van het evangelie, en hun tegenstand tegen de

dienstknechten Gods, welke dezelve verkondigen, zal zijn, laat hen lezen wat Jesaja zegt: „De aarde zal ganschelijk waggelen, gelijk een dronkaard, en zij zal heen en weder bewogen worden, gelijk een nachthut; . . . En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hoogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op den aardbodem. En zij zullen *zamen vergaderd worden, gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in eene gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden*" (Jes. 24 : 20—22)

Na gewacht te hebben, misschien zoo lang als degenen welke het woord van God verwierpen in de dagen van Noach na misschien duizende jaren van straf doorgegaan te hebben, totdat zij „de laatste penning betaald hebben," dan zal hun het evangelie wederom voorgehouden worden, en „zij zullen bezocht worden". Eene andere gelegenheid zal hun gegeven worden, om naar de waarheid te luisteren, doch in de tusschetijd, zullen de Heiligen der vroegere en laatste dagen vooruitgegaan zijn in de schaal der ontwikkeling en buiten het bereik gegaan zijn dergenen welke heden verwerpen „den raad van God tegen zichzelven niet gedoopt zijnde". Eene scheiding zal plaats vinden, in dewelke zal zijn „weening verdriet", zorg en rouw, omrede zij het evangelie niet gehoorzaam geweest zijn toen er eene gelegenheid was.

In overeenstemming met de goddelijke wet „waren zij een iegelijk mensch geoordeeld, *naar zijne werken*" (Openb. 20 : 12), niet zonder onderscheid te maken en alle graden en soorten van zondaars tot dezelvde straf over te leveren, en dat voor eeuwig te duuren, maar het oordeel uitmetende volgens hunne werken, sommige met vele en sommige met weinige slagen,

Zoude het niet een beschimping van regtvaardigheid zijn, indien een regter als voorzitter van eene onzer rechtbanken een iegelijk misdadiger voor hem gebracht dezelvde straf zoude toe dienen? „Indien dan gij, die boos zijt, weet uwen kinderen goede gaven te geven, hoe veel te meer zal uw Vader, die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden?" Zekerlijk de wet van het armzalig zwak, sterfelijke mensch is niet beter dan die van den Regter van allen.

Paulus drukt het beginsel zeer schoon en toepasselijk uit, schrijvende aan de Corinthieërs, „Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen." (1 Cor. 14 : 19); doch wetende dat het evangelie gepredikt zoude worden aan de gevangene geesten, en dat onnoemelijke millioenen dergenen welke hier verzuimd hadden het evangelie aan te nemen, het daar zoude doen, verheugde zich in zijn hart in plaats van de ellendigste aller

menschen te zijn. Hij was ten volste verzekerd, dat er maar ééne weg tot zaligheid was, „Een Heer, één geloof, een doop" (Efez. 4 : 5) ; dat het ten sterkste noodig wat voor den mensch om door den deur der schaapskooi in te gaan, dat de vele plannen waardoor den mensch zich zelven zocht te redden van zelfs moest vallen, want „Gods huis is een huis van orde." Hij wist dat er maar ééne naam onder den hemel was, waardoor den mensch zalig konde worden, dat gehoorzaamheid aan deze wet een eerste noodzakelijkheid was tot zaligheid, want „te vergeefs roept gij, Heere, Heere, en doet niet de dingen welke Ik U geboden heb."

Wetende deze dingen, zoo zoude het leven van een iegelijk goed en oprecht mensch gelijk Paulus was, ellendig gemaakt worden met de gedachten dat zoo vele millioenen van het menschelijke geslagt onherstelbaar moeten omkomen, en door alle de eeuwigheden aan folteringen onderworpen te moeten zijn, maar het groote beginsel der zending van onzen Zaligmaker tot de gevangenwereld verstaande, zoo kunnen zij zich verheugen in het feit dat het plan der zaligheid een volmaakt plan is. Zij hebben de hoop dat niet alleen in dit leven, maar ook in het toekomende leven, den mensch het evangelie verkondigd en haar bevelen geleerd zal worden.

Wij geven hier eenige bewijzen van sommigen geleerden mannen, welke ver en wijd beroemd zijn. Prof: Taijlor Lewis een voornaam Engelsch schrijver, zegt „Wij zijn geleerd dat er was een werk van Christus in Hades (hel). Hij daalde neder ter helle, Hij gaf bevelen in Hades (hel) aan dengeneu welke daar in bewaring waren."

Bisschop Alford zegt : „Ik versta deze woorden (1 Petr. 3: 19) te beteekenen dat onzen Heere, in zijn onlichamelijke toestand tot de plaats ging waar de vertrokken geesten in hechtenis waren, en maakte daar Zijn verlossingswerk bekend, de zaligheid predikende tot de onlichamelijke geesten dergenen welken de stem van God weigerden te gehoorzamen toen het oordeel van den vloed over hen hangende was"

Prof, A. Huidenkooper, een Duitsche schrijver zegt : „In de tweede en derde eeuwen, *elke tak en afdeeling van de Christelijke kerk*, zoover als hunne geschriften ons in staat stellen te oordeelen, *geloofden dat Christus tot de gevangene geesten gepredikt heeft.*" (Halleij 's Discripancies of the Bible.)

Deze schrijvers waren gewillig de leeringen der overlevering te ontkennen, en de woorden van geinspireerde mannen te laten beteekenen juist wat zij zeggen, zonder eenige „eigene uitlegging."

God geen aannemer des persoons zijnde zoude het openbaarlijk onrechtvaardig wezen, om een gedeelte van het menschdom het voorregt te geven het geluid van het evangelie in dit leven te hooren, terwijl zulk een groot gedeelte het

nimmer hooren, en leggen om die rede onder de verdoemenis. Neen, het plan der zaligheid is volmaakt, en reikt van ons voorbestaan, bediend ons in onze tegenwoordige toestand, en breid zich uit tot de toekomende staat, totdat een iegelijk zoon en dochter van Vader Adam overvloedig gelegenheid hebben elke grondstelling te omhelzen, en overeen komstig hare geest te leven.

Wij hebben nu de evangelieproef van voorbestaan onderzocht, en de getuigenis van Jezus en vele van de dienstknechten des Allerhoogsten aangehaald. Wij zijn de grond der plichten welke tot dit leven behooren te zamen met *geloof bekeering*, *doop*, tot vergeving der zonden en het *opleggen der handen* voor de gave des Heiligen Geestes overgegaan, en de Schriften onderzocht in betrekking tot het *prediken tot de geesten in de gevangenis.*

Wij nemen nu een stap verder in ons onderzoek en zullen zoeken te leeren, of er niet een weg gemaakt was voor de verlossing der geesten gebonden en gevangen in de handen van Satan.

Het feit dat het hun gepredikt is geworden, is een bewijs dat iets gedaan konde worden om hunne toestand te verzachten, want het zoude wreedheid in de hoogste graad wezen, indien, nadat hun het evangelie geleerd was, het noodig zoude zijn hen bekend te moeten maken dat er geen verlossing was.

Het woord des Heeren door den profeet Maliachi, was, „Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elija, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla“ (Mal. 4 : 5, 6). Hier was een werk voor de ten hemel opgenome profeet van Israël om te volbrengen, in eene toekomende periode des tijds, met de vreeselijke gevolgen van niet daarmede in te willigen voor ons geplaatst, dat de Heere de aarde zoude slaan met den ban. De inhoud van dat werk is kortelijk voorgesteld, om de harten van de vaderen tot de kinderen, en dat van de kinderen tot de vaderen te keeren.

Paulus beweerd dat zij zonder ons „niet volmaakt konden zijn,“ of in andere woorden, dat hunne zaligheid was noodig tot ons geluk of volmaaktheid.

Jezus, sprekende tot Nikodemus, zegt: „Voorwaar, voorwaar, zeg ik U, zoo iemand niet geboren wordt uit *water* en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“

„Maar,“ vraagt soms den lezer, „hoe zal een geest geboren worden uit water, of gedoopt worden in water?“

Zeer velen dergenen welke in de geestenwereld zijn ingegaan, hebben zich nimmer aan de verordening van doop onderworpen, terwijl eene groote hoeveelheid dergenen welke

gedoopt zijn geworden, de verordening bediend hadden door personen, welke niet de rechte autoriteit daartoe bezaten, en wiens daden God op geenerlei wijze wil erkennen.

Zij staan in dezelfde betrekking tot het Koninkrijk van God „als een man, een vreemdeling tot het gouvernement van de Vereenigde Staten, welke zijn burgerrecht papieren ontvangen heeft van een man welke geen betrekking bekleedde onder het gouvernement, en als een gevolg geen autoriteit bezat deze rechten aan iemand te geven.

Paulus schrijvende aan de Hebreën, spreekt over den doop in het meervoudige: „Niet wederom leggende het fondament van bekeering van doode werken, en van geloof in God, en van de *leer der doopen.*" (Hebr. 6 : 1, 2.)

Velen hebben gedacht dat deze bewijsplaats het idee van verschillende wijze van doop erkend, doch keerende tot een ander van Paulus zendbrieven, dan leeren wij zijne bedoeling. Wij verkrijgen alzoo de informatie, hoe wij instrumenten kunnen zijn, in de handen eener wijzen Schepper om een werk te doen voor de dooden: „*Anders wat zullen zij doen die voor de dooden gedoopt worden? Indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarvoor worden zij voor de dooden ook gedoopt?*" (1 Cor. 15 : 29.)

Hier hebben wij eene uitlegging op welk eene wijze hunne gevangenisdeuren geopend mogen worden, en zij vrijgezet: door de verordening van het evangelie door den doop voor de dooden. Dengenen welke in het vleesch zijn kunnen een plaatsvervangend werk doen voor hunne dooden, en worden, „Heilanden op den Berg Zion."

Wij geven hier een verslag van het bezoek van Elija tot de aarde, in vervulling van de beloften des Heeren door Maleachi.

Op den 3den April, 1836, de Profeet Jozef Smith en Olivier Cowdery, terwijl zij in den tempel te Kirtland waren, hadden het visioen des Hemels voor hen geopend, en Elija, den profeet, welke ten hemel genomen was zonder den dood te smaken, stond voor hen, en zeide: „Ziet de tijd is gekomen, waarvan gesproken is door den mond van Maleachi, getuigende dat hij (Elija) zoude komen, eer dat de groote dag des Heeren komen zou, om de harten van de vaderen tot de kinderen, en van de kinderen tot de vaderen te keeren, eer dat God de aarde met den ban zoude slaan. Daarom de sleutelen van deze bedeeling zijn in uwe handen overgegeven, en hierdoor kunt gij weten dat de groote en doorluchtige dag des Heeren nabij is, ja voor de deur." (*Leeringen en Verbonden, pag.* 405).

Elija den profeet gekomen zijnde, en de autoriteit overgedragen hebbende, om voor den dooden te doopen, de Heiligen der Laatste Dagen zijn ijverig bezig, tempelen te bouwen,

waarin deze verordening volbracht kan worden. Het doel van Elija's bezoek gedeeltelijk volbracht hebbende, in het keeren van de harten der vaderen, dood en weggegaan, tot de kinderen hier op de aarde, de kinderen zijn nu zoekende naar de vaderen om hun gevangen deuren te openen, en hen door den deur der doop in de schaapskooi te brengen.

Niet alleenig zijn de Ouderlingen van Israël reizende, predikende het evangelie, en het volk bij duizenden doopende, maar de Heiligen flokken te zamen tot de tempelen des Heeren, en verlossen hunne dooden uit de handen van Satan. Zij volbrengen een groot en magtig werk voor het menschelijk geslagt, welke in verschillende eeuwen der wereld op de aarde geleefd hebben, en welke, in sommige gevallen, door openbaring, bekend maken aan hunne kinderen of vrienden, dat zij het evangelie in de geestenwereld hebben aangenomen.

De patriarchen en profeten van vorige dagen met Petrus en Jakobus, en de apostelen welke in het midden der dagen leefden, en met Jozef Smith, Brigham Young en andere profeten, van de bedeeling van de volheid der tijden" in de laatste dagen, zijn ernstig bezig in het werk om informatiën te geven, en het prediken van het evangelie in de geestenwereld te leideu.

Vereenigd met onzen Vader in de hemelen, en de engelen, de goede en oprechten des aardrijks, kunnen glimlachend nederzien, op de nietige pogingen van den mensch om het werk van God te overmagtigen. Wat! kan den mensch strijden tegen de schilden van Jehova? Kunnen de plannen welke in voortgang van vervulling geweest zijn sedert het begin der wereld, nu tegengegaan worden in hunne voortgang, omrede zij de goedkeuring van het hedendaagsche menschdom niet wegdragen?

Tot einde, laat ons nog eene vraag onderzoeken welke zonder twijfel voor den geest der lezer gekomen is, en dat is de vraag van toekomende straf. Indien, door het prediken tot de geesten in de gevangenis, hen tot eene kennis der waarheid brengende, en voor hen gedoopt zijnde, hen uit hunne gevangenis verlost, het natuurlijk gevolg is, dat er een einde moet zijn aan toekomende straf.

Wij hooren de vraag vragen, „Zegt de schrift niet dat het eeuwige en eeuwigdurende straf is? Wij antwoorden „Ja." Doch laat ons geene eigene uitlegging geven aan deze termen maar hunne beteekenis naauwkeurig verstaan.

Eeuwige straf is Gods straf· eeuwigdurende straf is Gods straf; of, in andere woorden, het is den naam van de straf die God oplegt, Hij zijnde eeuwig in Zijnen aard.

Wie dan ook Gods straffe ontvangt, ontvangt eeuwige straffe, hetzij dat het voor een uur, een dag, een week, een jaar, of eene eeuw is. „En zij werden geoordeeld een iegelijk naar

zijne werken" (Openb. 20:13). Sommigen zullen geslagen worden met weinige en sommige met vele slagen (Luk. 12:47,48). Hier hebben wij duidelijk het feif dat alle menschen niet gelijk gestraft worden dat sommige eene grootere straf zullen ontvangen dan de andere; dat zooals hunne werken zijn, zoo zal de straf over hen beslist worden. En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God, en de boeken werden geopend, en een ander boek werd geopend dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, *naar hunne werken.* En de zee gaf de dooden die in haar waren, en de dood en de hel gaven de dooden die in hen waren". (Openb. 20 ; 12-13)

Deze waren de woorden van Johannes op het eiland Patmos, en meest nadrukkelijk voegt hij er bij, „En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad en uit hetgeen in dit boek geschreven is". (Openb, 22 : 19)

Wij veronderstellen dat genoeg gezegd is geworden om de beginselen welke wij voortgebracht hebben vast te stellen, en wij roepen allen toe, tot wien deze woorden zullen komen, om *geloof* te oefenen, in het Evangelie van Jezus Christus, van hunne zonden te *bekeeren*, *gedoopt te worden tot vergeving derzelve en het opleggen der handen* te ontvangen voor de gave des Heiligen Geestes, en dan met al hun verstand, macht en sterkte den God Israëls te dienen.

Nadere inlichtingen te bekomen bij de volgende adressen der Zendelingen:

J. W. F. VöLKER Zendeling adres G. E. Brauer Da Costakade No. 89, Amsterdam.

W. KOLDEWIJN, Smedestraat, Deventer.

A. J. NEUTEBOOM, Wijhe.

S. KOLDEWIJN, 3de Breedhoek, Zwolle.

J. SANDER, Oosterstraat No. 6, Groningen.

A. POT, Sponturfwijk, Dedemsvaart 3.

G. B. DENKERS, Oud-Beijerland.

en alzoo op de Nassaukade No. 341 te Amsterdam alwaar iedere Zondag 10 en 's avonds 6 uur, alzoo Donderdag avond om 8 uur vergadering gehouden wordt, en te Groningen in de Poelestraat naast het Concerthuis, alwaar iedere Zondag voorm. 10 en 's avonds 5.30 uur vergadering gehouden wordt.

Snelpersdruk van I. Bremer, O. Z. Voorburgwal 226, Amsterdam.